

PONOARE

Situat în sud-vestul țării, Podișul Mehedinți se evidențiază printr-o serie de caractere fizico-geografice ce-l impun ca o unitate distinctă în peisajul României.

Prin construcția sa litologică (sisturi cristaline, calcare mezozoice etc.), relief (văi înguste, exo și endocarst), puternică fragmentare tectonică, podișul se aseamănă foarte mult cu Munții Mehedinți, a căror continuare organică este, întinzându-se la poala răsăriteană a acestora. Cel mai reprezentativ pentru Podișul Mehedinți rămâne însă relieful carstic, evidențiat prin peisajul pitoresc, impresionant, pe care-l impune, asemănător celui montan.

Unul dintre aceste areale îl reprezintă complexul carstic de la Ponoare, rezultat al acțiunii factorilor naturali, în special apa, care a modelat calcarul apărut la zi pe o suprafață considerabilă. Tot acest complex carstic constituie o rezervație geologică de mare importanță științifică, urmare a formelor variate pe care le prezintă (văi seci, ponoare, poduri naturale, peșteri, câmpuri de lapiezuri). Se remarcă „Podul lui Dumnezeu”, un pod natural cu o înălțime de aproximativ 8 metri și o lungime de peste 20 metri, ce a luat naștere prin prăbușirea parțială a tavanului unei peșteri, „Peștera de la Pod”. De remarcat este câmpul de lapiezuri de pe

dealul ce separă „Podul lui Dumnezeu” de ponorul „Zăton”.

Aici, apa a acționat agresiv modelând în calcar o infinitate de șanțulețe ce se intersectează, formând un adevărat labirint, oferind privitorului un peisaj de o rară frumusețe. La baza acestui deal, spre apus, se află ponorul „Zăton” care, pe timp de ploaie, se transformă într-un lac de dimensiuni considerabile alimentat de apele reunite ale Văii Gheorghăștilor și Văii Mari.

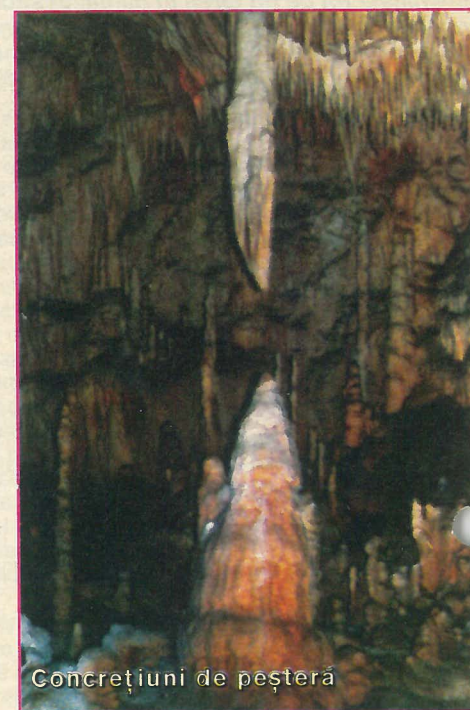
Mai la sud, tot în Podișul Mehedinți, în apropierea comunei Cireșu, calcarul a impus un alt complex carstic impresionant, „Topolnița-Epurani”, constituit într-o rezervație speologică de o valoare științifică inestimabilă.

Aici, valea Topolniței își pierde apele în fața unui uriaș portal numit de localnici „Poarta Prosăcului”, ca, după 800 de metri în aval, apele să reapară în punctul „Gaura lui Ciocârdie” de sub un portal la fel de impresionant ca și cel din amonte. Pe lângă valea Topolniței, alte două văi își pierd apele în acest sector în cursuri subterane, valea Găurinți și valea Prosăcului, săpând în calcarul ce constituie Dealul Prosăcului galeriile complexului endocarstic „Topolnița-Epurani”, cu o lungime de aproximativ 20 kilometri, fiind a doua peșteră din țară ca mărime după „Peștera Vântului”.

Acest complex carstic reprezintă un labirint de galerii dispuse pe mai multe nivele care se intersectează, se suprapun, formând săli impresionante ca mărime, culoare de dimensiuni variate orlate cu stalactite, stalagmite, coloane, lumânări, draperii, gours-uri etc., din calcit. Galeria „Emil Racoviță” iese în evidență din acest

„Lumânări”

Concrețiuni de peșteră

Peștera lui Epuran, a cărei intrare este bine ascunsă în peretele de calcar, se pare că a constituit în trecut un loc de refugiu pentru oameni, fapt dovedit de resturile de ceramică și oase de animale domestice descoperite. De asemenea, în „Sala Urșilor” au fost descoperite schelete de urși de peșteră (*Ursus speleus*).

Peștera Topolnița și Peștera lui Epuran sunt populate de aceeași specie de lilieci (*Cloșania orghidani*), fapt ce dovedește legătura lor din punct de vedere biospeologic pe lângă legăturile dovedite, hidrologice și morfologice.

Toate aceste rezervații naturale fac din Podișul Mehedinți un punct de atracție atât pentru turiști, cât mai ales pentru cercetători, oferind în permanență noi și noi surprize.

